

**Var och en står ensam på jordens hjärta
genomborrade av en solstråle -
och plötsligt är det afton**

Salvatore Quasimodo

Om förståelsen

I

Sen någon miljon år har mänskoliknande varelser
vandrat omkring på jorden
I bara några tusen år
har hon bärgat vad den ger
runt platsen som blev hennes polstjärna
Här stannade tankarna upp
mellan skörd och sådd
och sträckte sig långt bortom det synliga
i konstfärdiga tecken på lera och vass

För varje år växte hon
genom kunskapen om det omgivande,
det som hon förstod och det
som bara berättade att hon fanns, i skogarna,
bergen, på slätterna, ängarna och
vid havet med allt som simmade, klättrade, flög,
myllrade, hoppade och rörde sig
under dagens ljus
och nattens svindlande rörelser

Platserna växte, fick namn och rum
för allt som levde bakom dörrar och fönster
när den enskilda människan gav sitt ansikte
åt det som var sant för henne
Och världen vandrade ut
i ord och bilder som förenade och hörde samman
gentemot allt entydigt och självklart
i maktens krav
på ordning och vanmaktens behov av tröst

I människans tusentals uttryck
för viljan att förstå
har tusentals svar gått förlorade
när nu Världen blivit större än grottan
som ännu upplyser henne
med sina ivriga, barnsliga frågor runt elden
som håller oss vid liv
- förståelsen som fladdrar på väggarna
och ger meningen dess värme

Vi var kanske alltför många för att få plats
i samma verklighet, och tvivlet
som alltid krävde tillbaka sina egna
från det goda och från det onda
Kanske är det inte meningen
att förstå allting, som när sagorna fortfarande
berättar om våra villkor
i allt som skrivits mellan stjärnorna
- samma text men ett annat språk

När solen går ner
och mörkrets alla ljus blinkar tillbaka
blir det lättare att få vara
med en hand i handen, ett bloss i natten
och blicken oavvänd
ut mot det stora svarta Seglet som för oss hem
genom åldrande och undrande
Hur lätt att älska dofterna
en kväll i maj när man är där man är

II

När atombomben slet sönder himlen
övergavs avstånden
och det främmande inom oss
framträdde ur den tomma rymden

Den vanligaste platsen
är ett böljande hav
under den entropiska kartan
som oavbrutet slår in över våra tankar

Åren som kommer går allt snabbare,
hinner inte med allt som vi är
Barndomens alla adresser växer igen
och sluter sig kring namnen

Tanken om den eviga återkomsten
speglas i den gamles ansikte
när allt börjar om
som en tro på nåt annat

Längtan ut i Pascals svarta natt
där all vår erfarenhet
stupar inför det oerhörda,
medan tanken vilar djupt i det gröna

Jorden, jorden är vårt hem
men planeten, ser du planeten?
När vi alla är döda
visar hon sig, men redan nu

Horisonterna som
öppnar oss för havet och för rymden,
sjunger om vidderna
av vår längtan

Jorden vårt hem, ljuden
från de som lever där
Vi stavar oss ända fram genom orden,
betydelsen som uppgår i vinden

Tiden som en förvildad åker,
på väg till skog
När bara vinden är kvar
lyssnar ingen längre till stjärnorna

Ser du planeten, universum därute
- att allting som finns
Jag förstår inte,
och allt är som det skall

(till Rachmaninovs Sonat för Cello och Piano, Opus 19: Andante)

